ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 21ης Μαρτίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Α. Ο προσφεύγων, του οποίου η υπόθεση μας απασχολεί σήμερα, συμμετέσχε με επιτυχία στο διαγωνισμό CES/A/25/80 που διοργάνωσε η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή — καθής η προσφυγή στην υπό κρίση υπόθεση — για την κατάρτιση πίνακος προσλήψεως ελληνογλώσσων κύριων διοικητικών υπαλλήλων. Στη συνέχεια — βάσει της ανακοίνωσης περί κενής θέσεως 8/82 — διορίστηκε από 1ης Ιουλίου 1982 δόκιμος υπάλληλος βαθμού Α 5/3 στη Διεύθυνση Α της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (που ασχολείται με τις συμβουλευτικές εργασίες της εν λόγω επιτροπής), όπου του ανατέθηκε η διεύθυνση της γραμματείας του τμήματος « οικονομικών υποθέσεων ». Υπό την ιδιότητα αυτή, υπήγετο προφανώς άμεσα στον προϊστάμενο της Διεύθυνσης Α. Στις αρχές Σεπτεμβρίου 1982 όμως, ο προϊστάμενος έδωσε στον ομοιόβαθμό του προϊστάμενο του τμήματος την εντολή « to guide Mr. Patrinos and his colleague through the preparation of section and study group meetings » (« να καθοδηγήσει τον κ. Πατρινό και το συνάδελφό του σχετικά με την προετοιμασία των συσκέψεων του τμήματος και των ομάδων μελέτης »), πράγμα που έγινε από της 22ας Σεπτεμβρίου 1982, μετά την επιστροφή του προσφεύγοντος από άδεια διάρκειας τριών εβδομάδων.

Ο διευθυντής της Διεύθυνσης Α, ο οποίος παρέμεινε επίσης και άμεσος προϊστάμενος του προσφεύγοντος, κατάρτισε, στις 22 Φεβρουαρίου 1983, την έκθεση κατά το τέλος της δοκιμασίας, που προβλέπει το άρθρο 34 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Η έκθεση αυτή ήταν κατά το μέγιστο μέρος της αρνητική. Περιείχε αρνητική απάντηση στο ερώτημα αν ο προσφεύγων απέδειξε ότι έχει επαρκή προσόντα για να μονιμοποιηθεί. Επιπλέον, με συνοδευτικό σημείωμα της 28ης Φεβρουαρίου 1983, που απηύθυνε στο γενικό γραμματέα της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, ο βαθμολογητής δήλωσε ρητά ότι δεν μπορούσε να προτείνει τον προσφεύγοντα για οριστική μονιμοποίηση.

Ο προσφεύγων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της εκθέσεως στις 7 Μαρτίου 1983 και, επειδή δεν ήταν σύμφωνος με τα συμπεράσματα που περιείχε η έκθεση, ζήτησε να υποβληθεί η υπόθεση στην « comité des rapports » (Επιτροπή Εκθέσεων) που έχει συσταθεί για παρόμοιες περιπτώσεις.

Η εν λόγω Επιτροπή, η οποία αποτελείται από επτά υπαλλήλους (από τους οποίους οι τρείς προφανώς ανήκουν στη Διεύθυνση Α) εξέτασε τα έγγραφα που υπέβαλε ο προσφεύγων και ο βαθμολογητής, άκουσε τα εν λόγω πρόσωπα και μερικούς άλλους υπαλλήλους και, στις 22 Μαρτίου 1983 έδωσε τη γνώμη της. Ένα μέλος φαίνεται ότι δεν έλαβε μέρος στις διασκέψεις. Στη γνώμη αυτή θα επανέλθω αργότερα.

Στη συνέχεια, με απόφαση της 23ης Μαρτίου 1983, ο πρόεδρος της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής — αναφέροντας ότι από την έκθεση κατά το τέλος της δοκιμασίας και από τη γνωμοδότηση της « comité des rapports » συνάγεται ότι ο προσφεύγων « n'avait pas fait preuve de qualités suffisantes pour être titularisé » (« δεν απέδειξε ότι έχει επαρκή προσόντα για να μονιμοποιηθεί ») — διέταξε να απολυθεί ο προσφεύγων μετά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας (31.3.1983).

Κατά της απόφασης αυτής, ο προσφεύγων άσκησε νομοτύπως ένσταση στις 17 Ιουνίου 1983. Με επιστολή που απηύθυνε στον πρόεδρο της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, ο προσφεύγων ανανέωσε το αίτημα που είχε υποβάλει, μεταξύ άλλων, με την ένστασή του, δηλαδή να διαταχτεί η επανάληψη της δοκιμασίας — επειδή η περίοδος

* Μετάφραση από τα γερμανικά.

δοκιμασίας δεν εξελίχθηκε υπό ομαλές συνθήκες. Το αίτημα αυτό έμεινε χωρίς αποτέλεσμα. Με πράξη της 28ης Σεπτεμβρίου 1983, ο πρόεδρος της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής δήλωσε ότι η περίοδος δοκιμασίας συμπληρώθηκε υπό συνθήκες σύμφωνες με τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως και συνεπώς έπρεπε να απορριφθεί η ένσταση του προσφεύγοντος.

Ύστερα από αυτό, ο Πατρινός άσκησε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου στις 4 Ιανουαρίου 1984 με τα ακόλουθα αιτήματα:

— να ακυρωθεί η απόφαση περί απολύσεως της 23ης Φεβρουαρίου 1983·

— να υποχρεωθεί η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα το μισθό του με όλες τις πρόσθετες παροχές που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως από 31 Μαρτίου 1983 (συνεπώς από την ημερομηνία που έληξε η περίοδος δοκιμασίας) μέχρι της ημέρας της εκ νέου ανάληψης των καθηκόντων του, εντόκως με το σύνηθες επιτόκιο·

— επικουρικά: να υποχρεωθεί η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή σε καταβολή αποζημιώσεως ύψους 500 000 βελγικών φράγκων (BFR) εντόκως με το σύνηθες επιτόκιο.

Η υπόθεση όμως δεν παρέμεινε έτσι, αλλά, αντίθετα, κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, ο δικηγόρος του προσφεύγοντος δήλωσε ότι παραιτείται από τα δύο τελευταία αιτήματα. Τα αιτήματα αυτά δεν μπορούν να κριθούν παρά μόνο μετά από την πραγματοποίηση νέας περιόδου δοκιμασίας και ενδεχομένως μετά από διορισμό του προσφεύγοντος με αναδρομική ισχύ.

Κατά συνέπεια, θα εκφράσω τώρα τη γνώμη μου μόνο επί του ζητήματος αν είναι βάσιμο το μοναδικό αίτημα που απέμεινε, δηλαδή το *αίτημα περί ακυρώσεως* ή αν — όπως υποστηρίζει η καθής — το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

Β. Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προέβαλε *τέσσερις λόγους:*

— η απόφαση της 23ης Μαρτίου 1983 είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και συνιστά παράβαση συνεπώς του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων·

— στην πραγματικότητα η περίοδος δοκιμασίας δεν διάρκεσε εννέα πλήρεις μήνες — όπως απαιτεί το άρθρο 34 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — και δεν συμπληρώθηκε υπό ομαλές συνθήκες·

— αντίθετα από μια γενικά ακολουθούμενη πρακτική, δεν επεστήθη η προσοχή του προσφεύγοντος, μετά την παρέλευση του ημίσεος της περιόδου δοκιμασίας στο γεγονός ότι η απόδοσή του δεν ήταν ικανοποιητική και ότι έπρεπε να αναμένει αρνητική έκθεση (γεγονός που θα του έδιδε την ευκαιρία να βελτιώσει την απόδοσή του)·

— τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία βασίστηκε η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή για να λάβει την απόφασή της, είναι ανακριβή και παραπλανητικά ή πάντως ερμηνεύτηκαν εσφαλμένα.

1. Σχετικά με την πρώτη αιτίαση, ο προσφεύγων ανέφερε λεπτομερώς ότι στην απόφαση περί απολύσεως δεν αναφέρονταν συγκεκριμένα οι λόγοι, για τους οποίους ελήφθη το μέτρο αυτό. Αντίθετα, με την αναφορά στην έκθεση κατά το τέλος της δοκιμασίας και στη γνώμη της « comité des rapports », η υποχρέωση αιτιολογήσεως τηρήθηκε μόνο τυπικά, πράγμα που δεν αρκεί όμως ενόψει του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή θα έπρεπε, ιδίως, να αντικρούσει τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος σχετικά με την έκθεση κατά το τέλος της δοκιμασίας που τον αφορούσε και επίσης να εξετάσει λεπτομερώς τη γνώμη της « comité des rapports » που ήταν ευνοϊκή για τον προσφεύγοντα.

α) Σχετικά, πρέπει καταρχάς να σημειωθεί — και, ως προς το σημείο αυτό, ο προσφεύγων πρέπει να εγκαταλείψει ορισμένα σημεία της θέσης που υποστηρίζει — ότι, σύμφωνα με τη σχετική νομολογία, μια βλαπτική πράξη δεν είναι απαραίτητο να περιέχει η ίδια όλες τις λεπτομέρειες της αιτιολογίας. Αντίθετα, θεωρείται επαρκές το ότι από όλες τις συνθήκες υπό τις οποίες εκδίδεται μια πράξη — συνδυαζόμενες, ενδεχομένως με τις συζητήσεις επί της πράξεως αυτής ή με τις σχετικές σημειώσεις — συνάγεται σαφώς η αιτιολογία της (πρβλ.,

σχετικά, τις αποφάσεις στις υποθέσεις 131/82 [1], 176/82 [2] και 69/83 [3]). Έχει επίσης γίνει δεκτό ότι η υπηρεσία που εκδίδει την πράξη δεν υποχρεούται να αντικρούσει την αντίθετη άποψη του ενδιαφερόμενου. Οφείλει μόνο να εκθέσει την άποψή της και να αιτιολογήσει την άποψη αυτή νομικώς και πραγματικώς (όπως π.χ. έγινε δεκτό με την απόφαση στην υπόθεση 266/82 [4]).

β) Στην προκείμενη περίπτωση όμως, δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί ως επαρκής η απλή *αναφορά* της προσβαλλόμενης απόφασης σε άλλα έγγραφα και το συμπέρασμά της ότι από τα έγγραφα αυτά συνάγεται ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι διαθέτει επαρκή προσόντα για να διοριστεί μόνιμος υπάλληλος.

Βέβαια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η έκθεση κατά το τέλος της δοκιμασίας καθιστά σαφές ότι, ο προσφεύγων, κατά τον προϊστάμενό του, δεν ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις της θέσης που κατείχε. Συγκεκριμένα, σε σύνολο 14 σημείων αξιολογήσεως, δόθηκε ο βαθμός « πολύ καλός » μόνο για την προφορική και γραπτή χρήση της ελληνικής, ο δε βαθμός « καλός » μόνο για την προφορική χρήση της γερμανικής και τις « ανθρώπινες σχέσεις », ενώ για άλλα έξι σημεία η αξιολόγηση ήταν « σχεδόν καλός » και μάλιστα για άλλα έξι ακόμη σημεία « ανεπαρκής ». Εξάλλου, υπό τον τίτλο « γενική αξιολόγηση » ο προϊστάμενος του προσφεύγοντος ανέφερε λεπτομερώς, όπως και στο σημείωμά του της 28ης Φεβρουαρίου 1983, σε τι συνίσταντο οι ελλείψεις του προσφεύγοντος.

Όπως αναφέρθηκε όμως, ο προσφεύγων, ο οποίος δεν συμφωνούσε με την αξιολόγηση αυτή, υπέβαλε την υπόθεση — όπως είχε δικαίωμα — στην κρίση της επιτροπής που έχει συσταθεί για τέτοιες διαφορές. Η εν λόγω επιτροπή ερεύνησε επί πέντε ημέρες διεξοδικά την απόλυση του προσφεύγοντος. Άκουσε διάφορα πρόσωπα, τα οποία γνωρίζουν καλά την κατάσταση που επικρατεί στην υπηρεσία, στην οποία είχε τοποθετηθεί ο προσφεύγων. Με την επακόλουθη γνώμη της η επιτροπή επέκρινε αυστηρά τον τρόπο λειτουργίας της Διεύθυνσης Α και τις ουσιαστικές συνθήκες εργασίας, υπό τις οποίες εργαζόταν ο προσφεύγων. Εξάλλου διαπίστωσε ότι οι αξιολογήσεις σχετικά με την ποιότητα της εργασίας και την ταχύτητα εκτελέσεως « n'ont pas été établies sur des bases contrôlables » *(« δεν βασίστηκαν σε στοιχεία που μπορούν να ελεγχθούν »)*, ώστε η Επιτροπή δεν μπόρεσε « d' évaluer correctement le rendement de M. Patrinos » (« να εκτιμήσει ορθά την απόδοση του κ. Πατρινού »), διαπίστωσε επίσης ότι « en ce qui concerne le sens de l'organisation aucune évaluation valable n'a été possible ». (« όσον αφορά την οργανωτική αντίληψη, δεν ήταν δυνατή καμία έγκυρη αξιολόγηση »). Σαν συνέπεια των πιο πάνω ακολουθεί η βασική διαπίστωση με πέντε ψήφους υπέρ και μια αποχή — *« que le bien-fondé du rapport de fin de stage n'est pas établi »* (« ότι δεν αποδείχτηκε το βάσιμο της έκθεσης κατά το τέλος της δοκιμασίας »). Κατά τα λοιπά, όσον αφορά την πρόταση περί απολύσεως του προσφεύγοντος, την οποία διατύπωσε ο προϊστάμενός του, μόνο τρία μέλη της Επιτροπής συμφώνησαν με την πρόταση αυτή, τρία άλλα μέλη εξέφρασαν αντίθετη γνώμη. Θεώρησαν ότι, παρά την ύπαρξη ορισμένων αδύνατων σημείων, η αξιολόγηση θα μπορούσε να είναι θετική.

Υπ' αυτές τις συνθήκες — για τις οποίες πρέπει επίσης να λεχθεί ότι δεν είναι απόλυτα κατανοητό, πώς είναι δυνατό, μετά από τις βασικές διαπιστώσεις της επιτροπής σχετικά με την έκθεση που καταρτίστηκε κατά το τέλος της δοκιμασίας, οι οποίες προφανώς ελήφθησαν με πέντε ψήφους και μια αποχή, τρία μέλη της εν λόγω Επιτροπής εκφράστηκαν, εντούτοις, υπέρ της απολύσεως του προσφεύγοντος — δεν μπορούσε για την αιτιολόγηση της απόφασης περί απολύσεως να ληφθεί απλώς υπόψη η έκθεση κατά το τέλος της δοκιμασίας μαζί με τη γνώμη της « comité des rapports » και να

1 — Απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 1983 στην υπόθεση 131/82, Enrico Angelini κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2801.

2 — Απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983 στην υπόθεση 176/82, Théo Nebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2475.

3 — Απόφαση της 21ης Ιουνίου 1984 στην υπόθεση 69/83, Charles Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1984, σ. 2447.

4 — Απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 1984 στην υπόθεση 266/82, Mariette Krecké, σύζυγος Turner, κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1.

συναχθεί το συμπέρασμα ότι και από τα δύο αυτά έγγραφα συνάγεται ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι έχει επαρκή προσόντα. Μετά απ' αυτά που ανέφερα, τα συμπεράσματα αυτά όχι μόνο δεν είναι συνεπή, αλλά είναι προφανώς και αντιφατικά. Δεδομένου ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή προφανώς βασίστηκε κυρίως στην έκθεση που καταρτίστηκε κατά το τέλος της δοκιμασίας, θα ήταν αναγκαίο να δοθεί εξήγηση για ποιο λόγο η έκθεση αυτή θεωρήθηκε ότι ευσταθεί, παρά τις αντίθετες διαπιστώσεις της « comité des rapports ». Θα έπρεπε δηλαδή να αναφερθεί για ποιους λόγους δεν θεωρήθηκαν ορθές οι επικρίσεις της Επιτροπής Εκθέσεων ή θα έπρεπε να διευκρινιστεί γιατί — εφόσον γίνονταν δεκτές οι επικρίσεις — και κατά την άποψη της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής εξακολούθησαν να υπάρχουν τόσο αρνητικά στοιχεία, ώστε να αποκλείεται η μονιμοποίηση.

Εφόσον αυτό δεν έγινε — ως προς το σημείο αυτό εξάλλου, η απόφαση επί της ενστάσεως του προσφεύγοντος δεν προσφέρει καμία συμπληρωματική διευκρίνηση — πρέπει να θεωρηθεί ως βάσιμη η αιτίαση ότι η απόφαση περί απολύσεως είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και συνεπώς ότι υπήρξε παράβαση του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

Μολονότι τα ανωτέρω αρκούν για να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, ας σημειωθεί ακόμη ότι μπορεί να δημιουργηθεί επίσης η εντύπωση ότι στην προκειμένη περίπτωση ενδείκνυται ομοίως *κριτική επί της ουσίας*.

2. Με το δεύτερο λόγο — που ήδη αναφέρθηκε — ο προσφεύγων ισχυρίζεται επίσης ότι η περίοδος δοκιμασίας δεν πραγματοποιήθηκε υπό ομαλές συνθήκες. Σχετικά αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, ότι τα καθήκοντα που του ανατέθηκαν δεν καθορίστηκαν επακριβώς στην αρχή της περιόδου δοκιμασίας, ότι ο διευθυντής που ήταν ο προϊστάμενός του δεν του έδωσε ούτε αργότερα σαφείς οδηγίες, αλλά εν μέρει αντιφατικές, ότι ο συνεργάτης του με βαθμό Α 7 που είχε τοποθετηθεί υπό τις εντολές του δεν μπορούσε να του προσφέρει βοήθεια, επειδή ο προϊστάμενος του προσφεύγοντος του έδιδε απευθείας οδηγίες, ότι ο προσφεύγων είχε εν μέρει μόνο στη διάθεσή του τη γραμματεία που του είχε πράγματι διατεθεί και ότι δεν είχε δικό του γραφείο — γεγονός που τον εμπόδιζε σοβαρά στην εκτέλεση των εργασιών του — αλλά έπρεπε να μοιράζεται ένα γραφείο με το συνεργάτη του. Αν αυτά ευσταθούν, η δοκιμασία πράγματι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι πραγματοποιήθηκε κατά άμεμπτο τρόπο. Δεν πρέπει να αποκλειστεί επίσης η άποψη ότι η απόδοση του προσφεύγοντος είχε επηρεαστεί σημαντικά από τα γεγονότα αυτά και ότι αν η δοκιμασία είχε πραγματοποιηθεί υπό άλλες συνθήκες — ιδίως αν του είχαν δοθεί περισσότερες οδηγίες και αν του είχε επιδειχτεί μεγαλύτερη ανεκτικότητα — η δραστηριότητά του θα ήταν τέτοια που στο σύνολό της θα είχε αξιολογηθεί θετικά.

Όμως, οι ίδιοι οι ισχυρισμοί της καθής εν μέρει συνηγορούν υπέρ της άποψης ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος μπορεί να ευσταθούν, εφόσον η καθής παραδέχεται ότι ο προϊστάμενος του προσφεύγοντος ήθελε να του δίνει καθημερινά οδηγίες, ή εφόσον η καθής δηλώνει ότι — γεγονός που μπορεί να συναχθεί και από τα σημειώματα του προϊσταμένου του προσφεύγοντος της 25ης Οκτωβρίου και της 17ης Δεκεμβρίου 1983 — ότι ο συνεργάτης του προσφεύγοντος έπαιρνε πάντοτε οδηγίες απευθείας από τον προϊστάμενο του προσφεύγοντος. Σχετικά, αναφέρω την « communication écrite pour le comité des rapports » (« γραπτή ανακοίνωση για την Επιτροπή Εκθέσεων ») της 14ης Μαρτίου 1983, που συντάχθηκε από έναν υπάλληλο, στο παρελθόν υφιστάμενο του προϊσταμένου του προσφεύγοντος, στην οποία, μεταξύ άλλων, γίνεται λόγος για « mauvaise définition des tâches » (κακή περιγραφή των καθηκόντων), για « mauvaise délimitation des responsabilités » (κακό καθορισμό των ευθυνών) και για « interventions tous azimuts de M. Kuby dans les travaux » (επεμβάσεις του κ. Kuby σ' όλο το φάσμα της εργασίας). Επίσης, μεγάλη σημασία είχαν σχετικά και οι διαπιστώσεις στις οποίες προέβη ομόφωνα η « comité des rapports », ότι δηλαδή στη Διεύθυνση Α επικρατούσε « désorganisation systematique » (« συστηματική αποδιοργάνωση »), ότι οι ευθύνες δεν ήταν « clairement établies » (σαφώς καθορισμένες), ότι η « structure résul-

tant du plan d'organisation ne serait pas respectée » (δεν τηρείται η διάρθρωση που επιβάλλει το οργανόγραμμα), ότι δίδονταν αντιφατικές εντολές και τάσσονταν στον προσφεύγοντα « delais impossibles à respecter » (« προθεσμίες που ήταν αδύνατο να τηρηθούν »), ότι ο προσφεύγων δεν είχε ποτέ την ευκαιρία « de pouvoir organiser son propre travail » (« να μπορέσει να οργανώσει την εργασία του »), ότι δεν μπορούσε να υπολογίζει « sur la collaboration d'un fonctionnaire permanent » (« στη συνεργασία ενός υπαλλήλου επί μονίμου βάσεως ») και ότι δεν διαθέτει γραφείο « lui permettant de travailler dans des conditions satisfaisantes » (« που να του επέτρεπε να εργάζεται υπό ικανοποιητικές συνθήκες »).

Μετά από όλα αυτά που εκτέθηκαν, θεωρώ ότι ένα μέρος των αιτιάσεων του προσφεύγοντος είναι βάσιμο και μπορεί κατά συνέπεια να στηριχτεί ένας ακόμη λόγος ακυρώσεως. Θα πρέπει τουλάχιστον να γίνει δεκτό ότι από τα στοιχεία που αναφέρθηκαν πιθανολογείται σοβαρά το βάσιμο των αιτιάσεων του προσφεύγοντος, ώστε το Δικαστήριο (αν δεν ακυρώσει ήδη την απόφαση λόγω παραβάσεως του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων) οφείλει να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων καλώντας τους μάρτυρες, οι οποίοι κατέθεσαν ενώπιον της « comité des rapports » και των οποίων οι καταθέσεις επηρέασαν σημαντικά τη γνώμη της.

3. Χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι άλλοι λόγοι ακυρώσεως (των οποίων το βάσιμο μπορεί, κατά τα λοιπά, να αμφισβητηθεί, κατά το μέτρο που υποστηρίζεται ότι η περίοδος δοκιμασίας ήταν *υπερβολικά σύντομη* για διαφόρους λόγους, ή καθόσον υποστηρίζεται ότι μετά την πάροδο του ημίσεος της περιόδου δοκιμασίας έπρεπε να δοθεί στον προσφεύγοντα σαφής ένδειξη σχετικά με το ενδεχόμενο αρνητικής έκθεσης κατά το τέλος της δοκιμασίας), μπορεί άρα να γίνει δεκτό ότι η απόφαση περί απολύσεως δεν ευσταθεί επειδή η « comité des rapports », αρμόδια για να κρίνει το θέμα αυτό, δεν αναγνώρισε το βάσιμο της έκθεσης κατά το τέλος της δοκιμασίας, στην οποία στηρίχτηκε η ανωτέρω απόφαση και επειδή πρέπει επίσης να γίνει δεκτό ότι η περίοδος δοκιμασίας δεν συμπληρώθηκε υπό ομαλές συνθήκες. Η μόνη αναγκαία συνέπεια των ανωτέρω είναι να δοθεί εκ νέου στον προσφεύγοντα η ευκαιρία να αποδείξει τις ικανότητές του στο πλαίσιο περιόδου δοκιμασίας υπό ομαλές συνθήκες (πράγμα που, προφανώς, δεν προσκρούει σε οργανωτικές δυσκολίες, επειδή η ένδικη θέση δεν έχει πληρωθεί οριστικά).

Αντίθετα, δεν χρειάζεται να λεχθούν περισσότερα σχετικά με την υπόθεση αυτή, επειδή ο ίδιος ο δικηγόρος του προσφεύγοντος δήλωσε ότι απόφαση περί ενδεχόμενης αποκατάστασης της ζημίας για την περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ της απόλυσης του προσφεύγοντος και της νέας προσλήψεώς του, μπορεί να εκδοθεί μόνο μετά από τη λήξη μιας νέας περιόδου δοκιμασίας.

Γ. Κατά συνέπεια, προτείνω να γίνει δεκτό το μόνο αίτημα που απέμεινε, δηλαδή το αίτημα ακυρώσεως της απόφασης της 23ης Φεβρουαρίου 1983. Σε περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει τα πραγματικά περιστατικά όπως προτείνω, ο προσφεύγων θα έχει ουσιαστικά νικήσει. Συνεπώς, η καθής θα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.